

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A pietrelcinai mindennapok

Többszöri francia nyelvű levélváltás után Agostino atya ismét anyanyelvükön, olaszul ír Pio atyának, sürgetve őt a kolostorba való visszatérésre. Hozzáfűzi még, ha Isten nem akarja, hogy Pio atya a kolostorban maradjon, akkor biztosan a múltbéli eseményekhez hasonlóan ez alkalommal is jeleket küld majd, mindenki előtt világosan kinyilvánítva ebbéli szándékát. Agostino atya leveleiben gyakran említi Pio atyának a Foggia városában élő két nővér, Raffaolina és Giovina Cerase nevét, akik nagy bizalommal vannak iránta, és több alkalommal is Agostino atya imáiban ajánlották magukat. A két nővér Pio atya leveleiben is igen gyakran szerepel majd az elkövetkezendő évek során, és úgy tűnik, ők voltak Pio atya első lelki tanítványai. Agostino atya 1911 körül ismerhette meg a Cerase nővéreket és szembesült tragédiájukkal, hiszen Raffaolina krónikus betegségben szenvedett, nővére, Giovina pedig több mint testvéri szeretettel, önfeláldozó hősiességgel ápolta őt. Két ragyogó lélek, akik a különféle szenvedésekben mindig képesek voltak Jézus Krisztusba vetett hitükbe kapaszkodni, és mindig az ő állandó szeretetében élni. Lelki dolgokban először Agostino atya, majd Pio atya útmutatását kérik és kapják majd meg. Egy francia nyelvű levelében Agostino atya arra kéri Pio atyát, vegye fel a kapcsolatot a két nővér közül az ő szívéhez közelebb állóval, vagyis Raffaolinával, aki tanácsát követve írni fog Pio atyának. Ez a fiatalasszony, írja Agostino atya, igen sokat szenved, és egyetlen vágya az, hogy teljesen Krisztushoz tartozzon, ám úgy érzi, lelki dolgokban sötétben tapogatózik, és segítséget kér. Ő, Agostino atya tehát Pio atyához irányítja Raffaolinát, a beteg nővért, aki mindennél jobban vágyik a Jézus Krisztussal való lelki egyesülésre. Raffaolina Cerase egy igen intelligens, és gazdag fantáziával megáldott fiatalasszony, aki a ferences harmadrend tagja volt, ám betegsége miatt nem tudta elhagyni otthonát. Hallott azonban Pio atyáról, és szeretné őt egyelőre legalább levelezés útján megismerni, remélve azt, hogy talán a jövőben alkalmuk nyílik majd a személyes találkozásra is. E levelezésből igen jótékony lelki kapcsolat születik a pietrelcinai barát és a fájdalmas életet élő asszony között, akit az ágyhoz kötött életmód és a sok testi szenvedés mellett családi gondok is nyomasztanak. Raffaolina elismeri és igen nagyra értékeli Giovina nővére szeretetteljes ápolását, a Pio atyával folytatott levelezés azonban mindennél többet jelent majd számára. Levélváltásuk igen termékeny lesz, amelynek köszönhetően mély lelki barátság is kialakul a szenvedő asszony és a kapucinus szerzetes között. E levelezés nagy hatással lesz Pio atya életére is, hiszen a leveleknek a későbbiek során nem kis szerepe lesz abban, hogy az atya mégis rászánja majd magát a kolostorba való visszatérésre. 1914. március 24-én mutatkozik be a fiatalasszony Pio atyának első levelében, melyben mesél betegségéről, amely ágyhoz köti, valamint arról, hogy túlságosan hosszú ideig élt már távol Istentől, meglehetősen lagymatag hittel, lélek nélkül imádkozva, a szentmisék alatt pedig rendszeresen elkalandozó figyelemmel. Amikor azonban betöltötte a huszonegyedik életévét,

megmagyarázhatatlan módon a lelki megváltás útjára lépett, egyre jobban eltöltötte őt Krisztus szeretete, és mint oly sok szenvedésektől meggyötört lélek, ő is a keresztény aszkézisben talált vigasztalást, egyre engedelmesebb lélekkel fogadván testébe Isten rendelését és akaratát. Raffaolina levelében arra kéri Pio atyát, mondja el Jézusnak, hogy ő immár kész mindenben alávetni magát az isteni gondviselés tervének, és ebben a törekvésében támogatja őt, sőt csatlakozik hozzá nővére, Giovina is.

Ő, **Raffaolina** már nem fél a magánytól, a szenvedésektől és a fájdalomtól, csupán annyit kér, hogy beteljesíthesse Isten akaratát, bízva abban, hogy Krisztus szeretete soha nem hagyja majd el, és annak édessége végigkíséri majd a két nővért egész hátralévő életük során. Ez a lelki barátság mind Pio atyára, mind Raffaolinára igen nagy hatással lesz, hiszen szívük mélyéig rokon lelkek ők, egy férfi és egy nő, egy kapucinus szerzetes és egy ferences lelkülettel mélyen átitatott nővér, egy teljesen Istennek élő férfi és egy szenvedéseiben teljes mértékben és kizárólagosan Krisztus szeretetére hagyatkozó fiatalasszony.

Pio atya első válaszlevelében arra buzdítja Raffaolinát, hogy igyekezzék minél jobban eltávolodni saját magától, és „vesse magát” teljes bizalommal Jézus, a legjobb atya szerető karjaiba, ahogyan a gyermek veti magát édesanyja ölelő karjaiba. Ezen érzésekkel eltelve nem kell félnie semmitől, mert az isteni karok védelmében ő mindig biztonságban lesz, szívét pedig igyekezzék teljes egészében Istennek szentelni.

Agostino atya több alkalommal is meglátogatta a Cerase nővéreket, sokszor beszélt nekik Pio atyáról és a természetfeletti auráról, amely őt Pietrelcinában körülveszi. Mind Raffaolina, mind pedig Giovina nagy megbecsülést és tiszteletet érez Pio atya iránt, még ha egyelőre nincs is módjuk személyesen ismerni őt. Raffaolina Pio atyához intézett alázatos kérése minden nagyrabecsülését tükrözi: arra kéri a stigmák kegyelmében részesült barátot, hogy beszéljen Jézussal az ő nevében, kérdezze meg Jézust, mit gondol őrá, milyen terve van vele.

Hosszú válaszlevelében Pio atya kifejti Raffaolinának, hogy Jézus fel akarja őt rázni, és azért küld gyötrelmeket neki, hogy megszabadítsa őt mindattól, ami lelkét megakadályozza, hogy Jézus Krisztus tökéletes szellemiségében és szeretetében éljen.

Arra buzdítja, soha ne veszítse el bátorságát a betegség és a szenvedés nehéz óráiban, legyen mindig a legnagyobb bizalommal Jézus szeretetét illetően, aki nem engedi meg, hogy a ránk mért szenvedés meghaladjja erőnket, amelyet ő mindenkinél jobban ismer, valamint azt sem, hogy a gonosz lélek végleg felülkerekedjen lelkünkön. Arra inti, hogy minden szenvedés és megpróbáltatás a lélek megszentelődését és megtisztulását szolgálja...*(folytatás következik)*

Interjú Pio atya titkárával...

2009 augusztusában interjút kértem John Aurilia kapucinus atyától, a tampai Legszentebb Megváltó-templom plébánosától – írja egy amerikai újságíró, Arleen Spenceley, a Tampa Bay Times (USA) munkatársa. – John atya nagy alázattal, olasz akcentussal válaszolt kérdéseimre; elmesélte a történetét, majd váratlanul hozzátette: „1967-ben Pio atya titkára lettem.” – „Bocsánat – vettem közbe, mert azt hittem, rosszul értettem. – Kinek a titkára? Úgy értettem, mintha Pio atyát mondott volna.” Mint kiderült, nem félreértés volt. John atyát az olaszországi Campobassóban szentelte pappá Alberto Carinci püspök 1966. december 17-én, és 1967 augusztusában ideiglenesen Pio atya titkára lett. Jelenleg a passai Kármelhegyi Szűzanya-templom plébánosa.

- Azelőtt is ismerte Pio atyát, vagy találkozott vele, mielőtt a titkára lett? - Igen, a pietrelcinai kisszemináriumból, ami kb. 65 km-re van San Giovanni Rotondótól, többször meglátogattuk Pio atyát, hogy áldását kérjük. Mielőtt mellé kerültem, tíz éven át állandó kapcsolatban voltam vele. Aztán megkértem, hogy egy hónapig helyettesítem a személyi titkárát.

- Mit tudott Pio atyáról, mielőtt a munkatársa lett? - Azt, hogy szentéletű szerzetes, csodákat tesz, hogy megkapta a stigmákat és a bilokáció adományát, és olvasni tud a szívekben és a gondolatokban.

- Titkáráként milyenek ismerte meg Pio atyát? - Nem tudtam meg róla többet, mint amit már azelőtt is tudtam, kivéve, hogy a legnagyobb adománya az alázatosság. Hiába jöttek hozzá ezrével az emberek, mindig alázatos maradt, és sohasem változtatott a napirendjén: sok órán át imádkozott, sok órán át gyóntatott és hosszan misézett, több mint egy órán át.

- Ha Pio atyára gondolok, a stigmák jutnak eszembe, és egy imája, amit gyakran imádkozom. Önnek mi jut eszébe, ha Pio atyára gondol? - Egy teljesen átlagos ember, aki történetesen – Isten kegyelméből – nagyon szentéletű volt. Sok szenvedése ellenére mindig mosolygott. Alázatos, kedves, imádságos emberként emlékszem rá.

- Kedvenc idézetem Pio atyának az a közismert mondása, hogy „Imádkozz, remélj, és ne aggódalmaskodj!”. Munkatársaként mondott olyat Önnek, ami az Ön számára ugyanilyen fontossá vált? - Szavak nélkül beszéltem hozzá. Nagyon ékesszólóan és erőteljesen szövegeztél azzal, ahogyan élt, állandó imádságban és szenvedésben. De emlékszem, az imáról mondott valami nagyon találat: „John, az ima a kulcs, ami nyitja a mennyország kapuját.”

- Szentanúja volt a stigmáknak, a bilokációnak vagy más csodának? - Igen, a stigmákat sokszor láttam, amikor nem viselte a félkesztyűt. Bilokációnak vagy más csodának nem voltam tanúja, de tudom, hogy igazak, mert közvetlenül olyanoktól hallottam róluk, akik részesei voltak. Egyszer volt egy különös élményem. Nem tudtam, mit válaszoljak egy asszonynak, aki levélben azt kérdezte Pio atyától, hogy a fia orvos legyen-e, vagy pap. Odamentem Pio atyához, hogy megkérdezzem. A levél a kezemben volt, ő nem olvasta, s még mielőtt feltettem volna a kérdést, azt mondta: „Mondd meg neki, hogy jó orvos lesz a fia.” Ezen megdöbbentem.

- Milyen hatással volt Szent Pio atya az Ön lelkiségére, papságára? - Mellette megértettem, hogy a papságom nem az enyém, hanem Jézusé. Én csupán méltatlan eszköz vagyok. Arról is meggyőződtem, hogy szerzetesi életem legnagyobb erőssége az ima és az alázat.

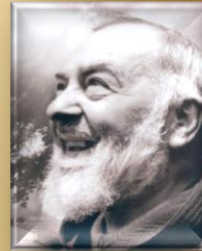
- Sokta kérni imáiban Szent Pio atya közbenjárását? - Igen, mindennap, néha napjában többször is.

- Miért ajánlja, hogy mi is kérjük Szent Pio atya közbenjárását? - Mert ismerem, beszéltem vele, érintettem, szeretem.

- Hogyan hatott Önre Szent Pio atya halála és szenttéavatása? - Úgy, hogy azóta egészen más lett az életem: másként tekintek a szerzetesi életre, pozitívabban látom az elérendő célokat és az elsajátítandó erényeket.

- S végül: Pio atya munkatársaként mit tanult meg Istenről és/vagy az életről? - Azt, hogy Isten nem bíró, hanem szerető Atya és Anya, és érdemes élni, ha van bőséges remény, hit és szeretet.

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/4.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (23.)

Már csupán a szentek ügyeiért felelős kongregáció engedélyére és támogató válaszára volt szükség Pio atya boldoggá avatási eljárásának elindításához. Az újabb kérésekre maga II. János Pál pápa azt válaszolja, hogy ő személyesen járt Pio atyánál, gyónt is nála, és „emlékszik egy rákos asszonyra, aki az atya közbenjárására gyógyult fel betegségéből”, Pio atya erényeiről és szentségéről személy szerint meg van győződve, ám „meg kell várni a kongregáció döntését”. A szentek ügyeiért felelős kongregáció végül 1982. október 23-án hagyja jóvá az eljárás megindítását, a következő hónapban a döntést a pápa is szentesíti aláírásával, így a vizsgálat hivatalosan is kezdetét veszi. 1986. február 23-án a Szentatya ismét nyilvánosan méltatja Pio atya érdemeit a Szent Péter téren összegyűlt fiatalok előtt. A pápa később e szavakkal emlékezik vissza: „A gyónásról beszélünk, arról, hogy az emberek ritkán végeznek szentgyónást. Ennek számos oka van. Ha most nem vizsgáljuk e jelenség társadalomlélektani okait, és egyéb, mélyebb problémákat, akkor röviden azt mondhatjuk, hogy a fő probléma a hitéletben és a gyóntatókban keresendő. A gyóntatóatyáknak ugyanis tudniuk kell jól gyóntatni. Ez egyfajta művészet, mégpedig a legnagyobb művészet: „Ars artium, regina animarum!”, vagyis: a gyóntatás a művészetek művésze, a lelkek királynője – ahogyan azt még a középkor elején Nagy Szent Gergely pápa mondta. Ez a művészet sok esetben a szentek titka. Itt, Olaszországban ilyen volt Pio atya. Fiatal pap koromban én magam is elmentem San Giovanni Rotondóba, és hatalmas tömeget láttam az atya gyóntatószékénél várakozni. Vagy egy másik példa: ebben az évben ünnepeljük egy francia származású atya, Vianney Szent János születésének kétszázadik évfordulóját. Ő egy egyszerű, szegény pap volt, nem voltak különleges képességei vagy adottságai sem, szent életével azonban maga köré vonzotta a híveket, és rengetegen járultak szentgyónáshoz nála. Ő maga tíz-tizenöt órán keresztül is gyóntatott naponta. Természetesen az előbb felsoroltak különleges eseteknek számítanak. Ám ezek a szélsőséges esetek irányadóak lehetnek a mindennapi élet és gyakorlat számára is...”

(folytatás következik)